

jures lõunat wõtta, ja rüggemendi õppetaja tulgo ka."

Keigest sest mis olli sündinud alles weel uimane, läksin rüggemendi õppetajaga, kes nisamma ehmatand olli, kunninga ja temma feltsi järrele lossi peäle. Seäl ollid kunninga suggufelts ja üllemad teenrid keik koos, ja sesamma mo praegune abbikasa seisid kunninga proua kõrwas. Kunningas astus mo ette ja küsis: „Mis sa arwad, kedda sa keige selle hea eest pead tännama?"

Minna wastasin kummardades: „Summalat, omma armolist kunningast ja omma heldet kunninga prouat." Kunningas wastas: „Tõksi kül, agga wata senna, se illus noor naesterahwas seäl, se on keige ennam so pärrast waewa näinud. Kas sul temmale middagit räkida ei olle? Omma sure suggu peäle ta uhke ei olle, meest temmal ka weel ei olle, — mis sa arwad, sa olled nüüd piiskop, tasko kuld rahha täis, et katsu ommeti ja te seddawisi, nago polleks siin muud inimesse hinge, kui teie kahjekeste."

Usna juhmi mitmekordse otsata rõmo pärrast, mis kui soiad ennemuistse nokka sõa aial mahha saddasid, tundsin mo, et ma pealaest jalla tallani kesin, ja kui filmad ülles löin, näggin, et naesterahwas mo ees seisid ja häbbenedes nisamma wärrises kui minna, filmad maas ja punnane nago keend wähhhi,

Keik olli wait kui furno haudas, kuid siin ja seäl olli tassa itsitamist kuulda. Et mul kül õnne külast olli, siiski ollin ma selle jures ennam ehmatand, kui siis, kui trummude peäle piddin minnema. Pannin ommeti wiimaks süddame kõrwas ja ütlesin:

„Mo armolinne kunningas, kes mulle paljo head teinud, on mulle julgust andnud teilt, armas preili, keikide nähhes ja kuuldes küsida, kas teie siin waewalisses mailmas tahhate mo kõrwas olla ja mind sato, kuid ingel Kawael noort Tobiasst?"

Ta sirtutas mulle sanna lausumatta ja õhkades omma kät, mis ma armoga peusse